

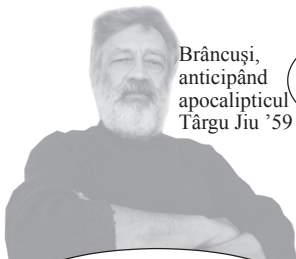
GRIONEL

Minilunar SFVA ● 04 ● decembrie 2020

*La mult i ani,
MLG!*

SFVA în pandemicul 2020

Brâncuși,
anticipând
apocalipticul
Târgu Jiu '59

Elodia-și iese
din fire și râde
în ah! și în hu!...

Daniel Ninoiu, urmărit de noroc

Dacă ne-ar da și Iosif
câte o cârjă pe spinare ar fi
ca pe timpul lui H.Coandă...

Foști condiști, năpădiți de nostalgii

Dacă i-am da și
lui Piți câte o vodcă
ar fi ca...

Unul cu două fețe

Din cauza nebuniei pandemice, am ținut ședințele pe o planetă liniștită

Work in progress

Mircea Liviu Goga

Ghereta

Într-o zi, Frederich constată că numărul peștilor din acvariul său în loc să crească, așa cum ar fi fost firesc, scădea. Când soarele trecu de trandafirul sîngeriu ce umbrea ușa locuinței lui Frederich, acesta își zise că în fond problema se putea rezolva deosebit de simplu, cumpărînd alți pești de la magazinul doamnei Urban, cea mai păroasă femeie din cîte văzuse Frederich vreodată. Închise încet ușa de lemn sculptat în urma lui, apoi, aranjîndu-și din mers pălăria, ieși pe poartă.

Era o zi frumoasă dar înăbușitoare, cu miros greu de bălegar pîrjolit și cu multe muște care bîzîiau și se azvîrleau în lumina ce curgea consistentă ca pasta de dinți de undeva, de sus. Când Frederich trecu pe lîngă oficiul poș-

tal, o mașină mare îl stropi cu noroi - nu foarte rău, suficient însă pentru a-l face să înjure printre dinți. Frederich se întristă, intuind că în următoarele minute i se va mai întâmpla cel puțin încă un lucru neplăcut. Și avu oarecare dreptate, dat fiind că doamna Urban tocmai închisese magazinul. „Am făcut drumul degeaba!” - oftă Frederich și se răsuci pe călcâie dînd să plece. Dar chiar în acel moment ochii îi căzură pe colțul opus al trotuarului, unde cineva înălțase peste noapte o gheretă. „Asta-i bună!” - își zise Frederich. „Ce naiba vinde ăla așa, în mijlocul străzii?” Într-adevăr, ghereta înainta nițeluș și pe partea carosabilă, făcînd destul de dificilă deplasarea nu doar a pietonilor, ci și a automobilelor.

Frederich se apropie, din ce în ce mai intrigat de forma ciudată a gheretei. Era construită din scînduri, avea un coș care fumega, iar la colțuri tronau heruvimi auriți, de ghips. Ușa din lemn masiv, purta o broască uriașă de cristal, sau poate din sticlă, de forma unei inimi. Ferestrele lipseau, singurul punct prin care lumina pătrundea înăuntru pîrînd a fi doar broasca de cristal. Deasupra, o firmă anunța cu litere roșii: VINDEM CÎINI, sub care cineva,

cel mai probabil chiar proprietarul gheretei, adăugase cu cretă: NŪ AVEM DECÎT MASCULI.

Frederich se gîndi cîteva minute privind în jur. Nimeni nu-l băga în seamă, după cum nimeni în afară de el nu părea să bage în seamă ghereta. „Foarte bine!” - mormăi Frederich, și bătu la ușă. Auzi o voce subțire care-l invită să deschidă. Se supuse.

- Bună ziua, domnule! - se auzi iar vocea. Pofitim, intră. Dorești un cîine, nu-i așa?

Acum Frederich începu să vadă nițeluş prin încăpere. Ciudat, cît de mare părea ghereta asta privită din interior! Ar fi putut să jure că distanța dintre el și femeie e de aproape zece metri, cînd toată ghereta abia depășea lățimea unui trotuar.

- Eu...

- Ah! - rîse femeia, sau poate nu rîse. Încă nu te-ai hotărît. Ei bine, eu mă aflu aici ca să te ajut să te hotărăști. Apropie-te, domnule!

- De fapt - făcu Frederich timid cîțiva pași - eu doream niște pești. Știi, sînt acvarist. Aveam o mulțime de pești din toate speciile lumii. Sau aproape toate. Din păcate,

peștii mei au început să moară. Se poate spune că asta e semn rău pentru un acvarist.

- Poate n-ai știut cum să-i păstrezi.

- Glumești, desigur, sau vrei să mă jignești - o cam repezi Frederich. Sînt acvarist de cîțiva ani buni, am ajuns aproape un profesionist...

- Nu așa - zise femeia. Adică... poate n-ai știut cum să te porți cu ei. Fiecare animal necesită o îngrijire anume și dacă nu încerci să înțelegi asta și cum se face, atunci...

- Fiecare animal? - se minună Frederich.

- Fiecare animal în parte - adeveri femeia. Animalele au tot felul de toane. Seamănă cu bărbații...

- Crezi? - întrebă cu jumătate de gură Frederich. Sper - continuă el - că analogia nu merge mai departe.

Femeia începu să rîdă. Rîsul ei îi amintea lui Frederich de un schelălăit de cățea.

- E îngrozitor - zise ea. Îngrozitor. Dar nu poți să anulezi cu vorbe legile naturii. Poate că undeva, altundeva... dar n-are importanță. Vrei un cîine?

- N-am spus că...

- Da, n-ai spus. Femeia păru nemulțumită. Uită-te la

mine, zise. Uită-te foarte atent la mine. Știi ce tristă sînt uneori?

Frederich începu să se gîndească la drumul pe care-l avea de străbătut înapoi către locuința sa. Totuși, ochii calzi ai femeii din fața lui îl făcură să ofteze adînc. Înțelese că burlăcia nu-i va putea oferi niciodată o senzație atît de stranie și de sfișietoare. Femeia îi zîmbi. Era frumoasă. Frederich simți deodată nevoia s-o vadă goală.

- Cum te cheamă?

Întrebarea venise pe neașteptate.

- Fre... Frederich...

- Ce nume frumos! - se extazie deodată femeia. Pe mine mă cheamă Penelopa. Caraghios, nu?

- Da' de unde! - zîmbi Frederich. Asta-mi amintește de ceva...

- De ceva frumos?

- Hm, da, frumos...

- Cît de frumos?

Din nou o întrebare dezarmantă. Frederich dădu din umeri.

- Știu și eu? E greu să-ți explic...

- Încearcă!

Femeia era acum aproape de el. Îi simțea răsuflarea precipitată și mirosul acela ciudat, aprig ca sîngele, care-l făcea să se clatine înainte și înapoi, după cum adierea i-l aducea mai aproape sau mai departe de nas. Înghiți în sec.

- Nu!... - gemu deodată ea și-și acoperi fața cu mîinile.

Frederich tresări îngrozit de propriile-i gînduri; privirea, împăienjenită de dorinți, deveni iar limpede.

- De ce?... Ce?...

- De cînd te-am văzut... de cînd...

Apoi începu să plîngă. Frederich simți mirosul înnebunitor cum îl învăluie ca într-o plasă subțire, lipicioasă. Așa cum plîngea, încet, cu buzele răsfrînte senzual și părul blond întunecîndu-i ochii, femeia atrăgea încă și mai mult.

- N-ai să înțelegi - suspină ea.

- Ce să înțeleg? - reuși cu greu să rostească Frederich. Gîtul i se uscaseră și-și simțea limba aspră și sărată ca nămolul unei mări dispărute.

- Nu sînt aidoma celorlalte. Și nimeni, înțelegi,

nimeni...

Femeia își strînse convulsiv mâinile peste piept. Frederich încercă să le dea la o parte iar ele cedară, alunecară încet în jos desfăcînd treptat bluza ai cărei nasturi se rupseseră sau doar se desfăcuseră și pielea aurie a sînilor erupse năvalnic în ochii lărgiți și bezmetici ai lui Frederich ca respira șuierător și-și înghițea cu greu saliva ce-i năvălea mereu în gura deschisă. Pupilele sale se umpluseră deja cu sîinii tari, cu vîrfurile lor ascuțite și cărămizii, dar bluza alunecă necruțător mai jos și un al doilea rînd de sîni apărură de sub pînza umedă de sudoare și aiurînd mai apărură încă un rînd și în convulsii al patrulea, mergînd din aproape-n aproape spre marginea pantalonilor cafenii, pe burtă, apoi, cînd pantalonii începură să alunece la rîndul lor, Frederich nu mai auzi nimic din plînsul Penelopei și din acel „înțelegi?” pe care-l repeta ca o obsedată, iar cînd ultimul rînd de sîni, mici, împungînd aerul, se iviră de sub burtă, nu mai văzu nimic dincolo de pielea netedă și catifelată și de acești sîni multipli din care mușcă flămînd și însetat, căutîndu-i pe rînd cu dinții pe pieptul și pe abdomenul femeii ce se lăsase pe spate și-și ridicase fața-n sus

către tavanul întunecat, închizînd ochii și gemînd; nu mai simțea nimic în afara cărnii pe care o rupea, a sînilor pe care ea îl lăsase să-i muște și să-i sugă, iar mirosul, mirosul acela excitant îl făcu să creadă că înnebunește, că scuipe sînge, viață și moarte în același timp peste trupul de aur vechi al femeii pe care o iubi multă vreme, multe și multe veșnicii, pînă cînd, într-un tîrziu, s-a strecurat în conștiința lui ideea că ar fi timpul să se oprească, să plece, că iată: s-a făcut tîrziu și ar putea să-l caute cineva acasă, poate șeful lui, sau vreo rudă...

Așa că a ridicat capul și a zărit lumina stranie din ochii partenerei sale și n-a înțeles decît tîrziu de ce Penelopa l-a scărpinat încetișor pe cap zicînd „bun băiat!”, i-a legat în jurul gîtului o curelușe de piele și l-a împins către cea mai apropiată cușcă. Mai tîrziu, pleoștit și de-abia mișcîndu-și coada, a văzut cum femeia trage lanțul ancorei printr-o gaură din podea și a simțit cum ghereta începe să se balanseze încet. Dar toate astea nu mai aveau nici o importanță pentru el.

*Clubul
SFVA
vă dorește
un Crăciun
igienizat
și un An Nou
apandemic!*

